

χάψ'ς ποῦ τὸν βρίσκεις, 'ς τοῦ δεῖνα, δὲν ἀποκόβουνταν ἀπικεῖ, τὴν ἀποκόφκει Σισάν. Ποκόβκει τον γλήγορα ποῦ τὴν γεναῖκα Κύπρ. Ἐποκόφτην τῶν ποῦ τὸ κρασὶν τῶν ποῦ τοὺς καβε- νέδες αὐτόθ. Εἶναι ἀποκομμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,44 (ἐκδ. RDawkins) «ἐπάντεχεν ὁ καλὸς αὐθέντης νὰ τοῦ συντύχη καὶ νὰ τοὺς ἀποκόψη». Πβ. καὶ μεταγν. Ἀλκίφρ. 1,8 «ἀποκόπτειν γὰρ εἶωθεν ἡ τῶν φίλων συμβουλή τῆς γνώμης τὸ ἀμφίβολον».

β) Ἐμποδίζω Θεσσ. (Ζαγορ.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: Τοῦ ἀπόκοψε τὸ γάμο Κρήτ. Ἄ δὲ με ἀκούσης, ἀπο- κόφτω νὰ πάρης τὴ γωπελλιά αὐτόθ. Μὴ ἀπόκουψι νὰ σ' δώσου τὰ χρήματα Ζαγορ. || Ἄσμ.

Γιὰ ν' ἀποκόψης τὰ κακὰ νὰ μὴ γενοῦσι φονικά Λακων.

Ὅλα τ' ἀδέρφια ἀπόκοβαν κι ὁ Κώστας ἀναγκάζει

Ἡπ. γ) Κωλύω, ματαιώνω τὸν γάμον τινὸς Ἡπ. (Κό- νιτσ. Ραβέν.): Ὅποιοι ἀποκόβει κωπέλλα κάνει τὸ μεγαλύ- τερο σκατοψύχι Ἡπ. || Γνωμ. Κάλλια νὰ φάς ἀπὸ σκυλλί παρὰ ν' ἀποκόψ'ς κωπέλλα ἀπὸ προξενιὰ αὐτόθ. δ) Ἀπο- μακρύνω τινὰ ἀπὸ τινος, συνήθως ἐπὶ τῶν ἀπογαλακτιζο- μένων νεογνῶν Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κῶς Σάμ. Σκόπ. κ.ά.: Πεκόφτω τὸ παιδί ἀπὸ τὸ γάλα Σαρεκκλ. Ἀπό- κουψα τοῦ πιδί μ' ἀπ' τοῦ γάλα Σκόπ. Ἀποκομμένος ἀπὸ βυζι Ἡπ. Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι, ἐπὶ τῶν ἀπογαλα- κτιζομένων νεογνῶν Κύθν.: Τὸ γουρούνι ἀποκόβγει ἀπὸ τὴ μάννα του. ε) Ἀπομακρύνω τὸ νεογνὸν ἀπὸ τοῦ μαστοῦ, ἀπογαλακτίζω κοιν.: Ἀπόκουσα τὸ παιδί μου καὶ γι' αὐτὸ ὄλο γρινιάζει. Τὸ ἔχω τὸ παιδί μου ἀποκομμένο τόσον καιρὸ κοιν. Ἀποκόφτω τὰ λειανώματα Πελοπν. (Μεσσ.) Τὸ πέ- κουσα τὸ παιδί μ' Σαρεκκλ. Θ' ἀποκόψω τὸ δαμάλι Γαλανᾶδ. Σαγκρ. Ἀκόμα θυγὸ μῆνης θὰ τοῦ β'ζάσου τοῦ γρέφιον κ' ὕστερα θὰ τ' ἀπικόνου (γρέφιον = βρέφος) Λήμν. Ἐπόκουσα τὸ παῖν μου Κάρπ. Ὑστερις πό' ναν μῆναν ἐν-νὰ ποκόψω τὸ μωρόν μου Κύπρ. Ἐν ἀποκόβεται εὐκόλα τὸ παῖ σὰ μι- αλώση Κάρπ. Τὸ μωρόν μου ἐν' ποκομμένον Κύπρ. Συνών. ἀποβυζαίνω, ἀπογαλακτίζω 1, ἀποκολλίζω 2, κόβω, σκακάω. Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι τοῦ μαστοῦ, παύω νὰ θηλάζω Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλά- βρυτ. Λακων.) κ.ά.: Καλόμαθε 'ς τὸ βυζὶ καὶ δὲν ἀποκόβει τὴν φηλυκὸ Λακων. Τὸ παιδί μου ἀπόκοψε Καλάβρυτ. Ἀπο- κομμένος εἶν' εὐτός ἢ κόμα δὲν ἐπόκουσε; Ἀπύρανθ. ς) Δὲν παρέχω, στερῶ Πελοπν. (Μαζαίικ.) Σάμ.: Ἀποκόβω τὸ γάλα τῶν ἀρνιῶν Μαζαίικ. Τ' ἀπόκουψι τοῦ γάλα Σάμ. 2) Προσ- διορίζω, καθορίζω τι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κύθηρ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ. Χίος κ.ά.: Τοῦ ἀπόκοψε τὴν τιμὴν Κύθηρ. Οἱ γέροντες θ' ἀποκόψουν τὴν τιμὴν πόσο θὰ πουλῆς τὸ κρέας Χίος θὰ πάω ν' ἀποκόψω τὴ ζημιὰ νὰ μοῦ τὴν πλερώσης Ἀπύρανθ. Τὸς τ'ν ἀπικόναν τὴν τιμὴν τ' καθαριῶ κι τὴν δὲ μπουρεῖ κανένας νὰ κἀν παζάρια Λήμν. Τὸ δικαστήριον ἐπόκουεν νὰ πάρω δικὸν σελίνια τὴν ἡμέραν Κύπρ. Εἶναι ἀποκόψαι νὰ τοῦ πλερώση γιὰ τὴ μεσοτοιχία ποῦ χτισε; Χίος Εἶναι ἀποκομμένο τὸ παζάρι (τιμὴ) Μάν. Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Νάξ. τοῦ 1765 «δίνει ὁ ἀφέντης Καρατζᾶς διὰ γρόσια δέκα ὀχτὼ ὡς καθὼς τὰ ἀπόκοψεν καὶ τὰ ἐτίμησεν ὁ Σταμάτις Ρεφενές». Συνών. ξεκόβω.

β) Καθορίζω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, ἐκτιμῶ τι Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Κάρπ. Κύθηρ. Κύπρ. Λήμν. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μῆλ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) Σίφν. Σῦρ. Χίος: Πόκουσεν τὴν μούλαν του πόσα ἀξίζει Κύπρ. Τ' ἀπο- κόψανε τὸ πρᾶμα τρακόσες λίρες Σίφν. Πόσο ἀπόκοψε τὸ χωράφι; Σῦρ. Τὸ χωράφι του ἀποκόφτηκε γὰρ τρακόσα φράγκα Μῆλ. Τόσον τό' χ'νι ἀπικουμμένον ἀπ' τ'ν ἀστυνομίγια Λήμν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,324 (ἐκδ. RDawkins)

«τὰ ποῖα κάτεργα ἀποκόψαν τα καὶ ἀξάζασιν τὸ ἀσημο- χρούσαφον τὸ πήρασιν δύο μιλούνια χιλιάδες γροσσία τῆς Κύπρου». γ) Προσδιορίζω, ὑπολογίζω κατ' ἀποκοπὴν τὸ ποσὸν τῆς παραγωγῆς, ἐπὶ ἀγροτικῶν προϊόντων Ἄνδρ. (Κόρθ.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.: Ἐποκόψαμε τὸ κριθάρι τρία μουζούρια Κρήτ. Πάει ν' ἀποκόψη τὸ εἶλαιες Κόρθ. Πόσο τὸ ἀποκόβγεις τὸ σωρὸ τὸ γέννημα; Γαλανᾶδ. Ἀποκομμένο τό' χω τ' ἀδέλι πῶς θὰ κάμη πενήδα μίστατα - ἑκατὸ πινάκια εἶλαιες Ἀπύρανθ. Τὸ σιτάρι μου ἀπόκοψαν οἱ σπαῖδες ἑκατὸ κιλὰ Καλάβρυτ. Ποκόβκουν τὲς εἶλαιες οἱ μεμοῦδες Κύπρ. Μέσ' 'ς τὸν Νοέβριον ποκόβκονται οἱ εἶλαιες (καθορίζεται ἡ δεκάτη) αὐτόθ. δ) Καθορίζω ποσὸν τι ὡς ἀμοιβὴν ἐργασίας κττ. Λεξ. Δη- μητρ.: Μοῦ ἀπόκοψε χίλιες δραχμὲς τὸ μῆνα. ε) Προσ- διορίζω, ὑπολογίζω τὸν ἀριθμὸν πλήθους τινὸς Κύπρ.: Ἄσμ.

Ἐκάμαν τὸν λοαρχασμὸν ἰδεῖνες τὲς ἐβτομάες, τῶν ἰδεῖνους ἀποκόψαν τοὺς ὀγτόντα χιτῶν διλίμας.

ς) Ὑπισχνοῦμαι καὶ καθορίζω τὰ δῶρα τὰ διδόμενα πρὸ τοῦ γάμου εἰς τοὺς γονεῖς τῆς νύμφης, ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ Πελοπν. (Βυτίν.): Ἀποκόψανε χιτὲς τὸ βράδυ καὶ θὰ γίνῃ ὁ γάμος τὴν Κυριακή. ζ) Συμφωνῶ τοὺς ὅρους τῆς ἐργο- λαβικῶς παρεχομένης ἐργασίας Πελοπν. (Λακων. Λάστ.) Πόντ. (Τραπ.): Ἀβούτιο ἢ δουλείαν ἀποκομμένον ἐν Πόντ.

3) Λέγω τι ὀριστικῶς οἶονεῖ τερματίζων τὸ ζήτημα Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.: Τοῦ τ' ἀπόκουσα (τοῦ τὸ εἶπα καθαρά).

4) Διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Μα- κεδ. (Κοζ.): Μῆν κρέν'ς ἰσὺν δίπ, τὸν ἀπόκουψι ἢ γ'ναῖκα τ' Θεσσ. Σὶ ἀπονκόφτιον ἀποῖν τοῦ λόγου σ' Κοζ. Μῆ μ' ἀπου- κόβ'ς ἀπ' τὴν κουβέντα! Ζαγόρ. 5) Ἐνεργ. καὶ μέσ. παύω νὰ γεννῶ Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γιννάει αὐτεῖν' ἢ κόττα κάμπόσουν κιὸ κι' πιχ' ἀπονκόβ' (πιχ' = ἔπειτα) Αἰτωλ. Ἀπόκουψαν οὐλὶς οἱ κόττις μ' αὐτόθ. Ἀπονκόβιτι ἢ κόττα Ζαγορ. Γινᾶνε ὅσα ἀβγά ἔχ'νι μέσα τ'ς κ' ὕστερα ἀπονκόβουντι Αἰτωλ. 6) Κόπτω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ κόψιμο πολλὰχ.: Ἐγὼ τὸ ἀπόκουσα τὸ δέντρο Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Ἐπῆγα γὼ τῶν πόκουσα τὸ μισοκολλ-λημένον κλω- νον Κύπρ. Δὲν ἀπονκόψαμι τὰ σταφύλια Σάμ. Μὰ τοικουρεὰ ἀκόμα κι' τ' ἀπονκόψαμι Μακεδ.

β) Μέσ. 1) Ἀποσπῶμαι, ἀποχωρίζομαι Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Ἐπεκόπεν αἶεν τὸ παιδὶν (τῆς ἀπεκόπη τὸ παιδί, δηλ. ὑπέστη ἔκτρωσιν, ἀπέβαλε) Τραπ. Χαλδ. Καὶ χωρὶς ὑποκειμένου: Ἀποκόφκεται με (ἀποβάλλω) Ὁφ. Ἡ γυναῖκα ἐσπαράε κ' ἐπεκόπεν αἶενα αὐτόθ. β) Πάσχω ἔκτρωσιν, ἀποβάλλω Θράκ. (Καλόδ. Σαρεκκλ.): Ἀποκόπ'κα ἐν' ἀγοράξ' Καλόδ. Ἡ δεῖνα πεκόπ'κε Σαρεκκλ.

2) Παύω νὰ μεταβαίνω, νὰ συχνάζω κάπου Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ὁ δεῖνα ἐπεκόπεν ἀσ' σ' ὁσπίτ'ν ἐμουν - ἀσ' σ' ἐμέτερα (ἀπὸ τὸ σπίτι μας - ἀπὸ τὰ δικά μας) Χαλδ. Εἶπες εἶπες, ἐποίκες αἶον κ' ἐπεκόπεν ἀσ' ἐμᾶς αὐτόθ. Τὸ παιδὶν ἐπεκόπεν ἀσ' σὸ σκολεῖον αὐτόθ. 3) Καταντῶ, ἀποβαίνω Σαμοθρ.: Τίτου τοῦ πιδί μᾶς πικόπ'κι γένας χαγίν'ς ἀπ' δὲ δουλιῶ νὰ σὶ πῶ! (χαγίν'ς = ὀκνηρός).

Μετοχ. καταβεβλημένος, ἀποκαμωμένος Κάρπ. Λέσβ.: Μάτια ἀπονκουμμένα Λέσβ. || Ἄσμ.

Καὶ μλαινοβγαίνει ἡ μάννα τῆς με τὰ κλαμένα μάμα μ' ἀποκομμένα ὄνατα καὶ με καμένα χεῖλη (ὄνατα = γόνατα) Κάρπ.

ἀποκοδέσποινα ἢ, Πόντ. ἀποκοδέσπενα Πόντ. (Κε- ρασ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. *κοδέσποινα, δι' ὃ ἰδ. οἰκοδέσποινα.

Ἡ κακὴ οἰκοδέσποινα, ἥ μὴ καλῶς οἰκονομοῦσα τὰ τοῦ οἴκου, ἡ δαπανῶσα ἀσκόπως ἐνθ' ἄν.: Ἀτόσον κι ἀποκοδέσπενα εἶσαι, θὰ χαλάντς τ' ὁσπίτι σ'! Χαλδ.

ἀποκοιλᾶς ὁ, ἀμάρτ. ποκοιλᾶς Ἡπ. Κύθηρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοίλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ᾶς.

Προγᾶστωρ. Συνών. ἀποκοίλης, κοιλαρᾶς, προκοιλᾶς.

ἀποκοίλης ὁ, ἀμάρτ. ποκοίλης Τῆλ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοίλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ης.
Ἀποκοιλᾶς, ὁ ἰδ.

ἀποκοίλι τό, Κάρπ. Σύμ. κ.ᾶ. ἀπονκοίλιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπονκοίλ' Ἰμβρ. ἀπονκοίλ' Λέσβ. ποκοίλιν Χίος ποκοίλι Ἀμοργ. Ἡπ. Θήρ. Κύθηρ. Κύπρ. Νίσυρ. Ρόδ. κ.ᾶ. ποτσοίλιν Μεγίστ. ποτδοίλιν Κύπρ. ποτσοίλι Ἀμοργ. Μεγίστ. κ.ᾶ. πικοίλι Καππ. (Συνασσ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ὑποκοίλιον.

1) Ὑπογᾶστριον ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποκοίλιν μου μὲ πονεῖ Σύμ. Πουκάτου 'ς τὸ ποτδοίλιν τῆς Κύπρ. || Ἄσμ.

Μουσικοκάρυδον ἀφ-φάλιν τῶν ποτδοίλιν σὰν κρυσιάλ-λιν Κύπρ. Συνών. ἀποκούζιν. 2) Τὸ προέχον ἐκ τοῦ πάχους ὑπογᾶστριον Ἡπ. Κύθηρ. Κύπρ. Σύμ. κ.ᾶ.: Ἐκατέβασεν ποτδοίλιν Κύπρ. Ἀποκοίλια ποῦ τὰ 'χει! Σύμ.

ἀποκοιλίτης ὁ, ἀμάρτ. ποτδοιλίτης Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοίλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ίτης.

Ὁ συνέχων τὸ σάγμα τῶν ὑποζυγίων ἱμάς διήκων διὰ τοῦ ὑποκοιλίου: Σφίξε τὸν ποτδοιλίτην τοῦ ἀπ-παρκοῦ, γιατί 'εν-νὰ καλλιτδέγω νὰ φύω. Συνών. ἀντεροπιάστης, ἀντεροσφίχτης, ἀποκατελήνα, ἀποκατινή (ἰδ. ἀποκατινὸς 2 γ), ἔγγλα.

ἀποκοιμίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀποκινμίζω Πελοπν. (Μάν.) ἀπονκ'μίζου βόρ. ἰδιώμ. ἀποτσοιμίζω Θήρ. (Οἶα) ποκοιμίζω πολλαχ. ποτδοιμίζω Κύπρ. πεκοιμίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Ἄμισ.) ἀποκοιμῶ Μακεδ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,84 ἀποκοιμάω Πελοπν. (Αἶγ. Ἀργολ. Ἀρκαδ. Κορινθ. Βούρβουρ. Λάστ. κ.ᾶ.) ἀπονκ'μάον Εὐβ. (Λίμν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ποκοιμάω πολλαχ. ποτσοιμάον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ᾶ.) πονκ'μάον Εὐβ. (Στρόπον.) Παθ. ἀποκοιμῶμαι ἐνιαχ. ἀποκοιμοῦμαι Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. κ.ᾶ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) κ.ᾶ. ἀπονκ'μοῦμι Θράκ. (Μάδυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ποκοιμοῦμαι Κρήτ. κ.ᾶ. ποτσοιμῶμαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ποτδοιμοῦμαι Κύπρ. κ.ᾶ. ἀποκοιμᾶμαι ἐνιαχ. ἀποκινμᾶμαι Πελοπν. (Μάν.) ἀποκοιμοῦμαι Ζάκ. κ.ᾶ. ἀπονκοιμοῦμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. ποκοιμοῦμαι Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀποκοιμειέμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ.) κ.ᾶ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,111 ἀπονκινμειέμαι Πελοπν. (Μάν.) ἀποτσοιμειέμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποτσοιμειέμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ποτσοιμειῶμαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) πονκ'μειῶμι Εὐβ. (Στρόπον.)

Τὸ μεταγν. ἀποκοιμίζω, τοῦ ὁποίου ὡς μέσ. τὸ ἀρχ. ἀποκοιμῶμαι.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν καταβανκαλιζομένων νηπίων, κοιμίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.): Τ' ἀποκοίμισε τὸ μωρὸ - τὸ παιδί. Μᾶς ἀποκοίμισε μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ κοιν. Τὸν ἀποκοιμάει τὸ βασιλέα . . . τοῦ δίνει μὰ 'ς τὸ σβέροκο του, τὸν ἄφηκε κόκκαλο (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. || Ἄσμ.

Κοιμήσου, χαδεμένο μου, κ' ἐγὼ σὲ ναναρίζω, ἐγὼ τὴν κούνια σου κουνῶ καὶ σὲ ἀποκοιμίζω Ἄνδρ.

Τσοιμήσου, μωρουδάτσι μου, τσαὶ 'γὼ σὲ ναναρίζω τσαὶ μὲ τὰ νανουρίσματα γλυκὰ σ' ἀποτσοιμίζω Θήρ. (Οἶα)

Ἐλα, νύπνε μ', καὶ πᾶρε το, νύπνε, ποκοίμισέ το καὶ σύ, κερὰ μου Παναγιά, καλοξημέρωσέ το

Θράκ.
Ρόδα καὶ τριαντάφυλλα καὶ σεῖς βασιλικοὶ μου, γιατί μ' ἀποκοιμίσατε κ' ἔχασα τὸ πουλλί μου; Δαρδαν.

Τοὺς ἄντρες τοὺς μεθᾶμε καὶ τοὺς ἀποκοιμᾶμε Ἀρκαδ.

Κι ἀπονκοιμάει τοὺς πιθιρούς, κοιμάει τοὺς βιγλατώρους Μακεδ. — Ποίημ.

Θυμᾶσαι πῶς μὲ χάιδενες | καὶ πῶς μοῦ τραγουδοῦσες, ὅταν μ' ἀποκοιμοῦσες;

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 84 β) Μεταφ. κάμνω τινὰ οἶονεὶ νὰ ἀποκοιμηθῇ, καθησυχάζω δολίως, διαβουκολῶ, ἐξαπατῶ σύννηθ.: Τὸν ἀποκοίμισε μὲ τὰ γλυκὰ του λόγια. Κοιτάζει νὰ τὸν ἀποκοιμίση. Μὲ τοῖς ψευτιές του μ' ἀποκοίμισε σύννηθ. Πῶς μὲ πονκοίμ'σι κι δὲν πῆγα νὰ ἰδοῦ μαναχὸς μου τί γίνιτι! Στρόπον. Πῶς πονκ'μῆθηκαμ, πῶς σιραβῶθηκαμ! αὐτόθ. Συνών. ἀπογελῶ 2, γελῶ, ξεγελῶ. 2) Συγκαλύπτω πολλαχ.: Τ' ἀποκοίμισε τὸ πρᾶμα. Τὴν ἀποκοίμισε τὴν ὑπόθεσι. Συνών. ἀποσκεπάζω, σκεπάζω. 3) Φονεύω, θανατώνω Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Ἄσμ.

Τρεῖς μαχιρεῖς τὴν δίνει 'ς τὴ διξιὰ μωρὰ κι τὴν ἀπονκοιμάει ποῦ 'ταν κανακαρξὰ

Ζαγορ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκάμνω Β 1.

Β) Μέσ. 1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὕπνου, κοιμῶμαι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.): Ἐνύσταξα καὶ μὲ σιγμὴ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω ἀποκοιμήθηκα κοιν. Τὸν πιδὶ ἀπονκ'μᾶτι μὲ τοῦ β'ζι 'ς τοῦ στόμα Αἰτωλ. Δὲν πονκοιμειέτι οὔλη τὴ νύχτα Στρόπον. Ποῦ τὴν νυστάραν τοῦ ἐγείρειν τὸ ἐποτδοιμήχηκεν Κύπρ. Ἡῦρε κι ἄλλ'νοὺς πεκοιμισμένους Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Πέφτω γιὰ ν' ἀποκοιμηθῶ, ξυπνῶ καὶ συλλοοῦμαι, μὴν εἶναι ἀπὸ λόου μου ὅπως σὲ ὕστεροῦμαι Θήρ.

Νὰ πιρπατήσου δὲν μπουρῶ, νὰ κάτσ' ἀπονκοιμειοῦμι Μακεδ.

Ἐψὲς ἐποτδοιμήθηκα 'ς ἐνοῦ κρεμ-μοῦ τὴ ζώνην, τὸ ἔφερεν ἡ ἀγάπη μου πάπλωμα τῶν σεντόνιν Κύπρ.

Σ' σὴν ράβδᾶν ἐπεκκούμπιζεν κι ἀπὸν ἐπεκοιμέθεν Τραπ. — Ποίημ.

Γέρνει μὲ μῆς τὸ μέτωπο, γέρνει κι ἀποκοιμειέται ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 111 Μετοχ. ἀποκοιμισμένος, μεταφ. νωθρὸς τὸν νοῦν ἢ τὴν ἐνέργειαν πολλαχ. β) Κοιμῶμαι βαθέως, βυθίζομαι εἰς τὸν ὕπνον Θράκ. (Μάδυτ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων.): Ἀπόφα ἀπονκ'μῆθ'κα κι δὲν ἐννοιοῦσα 'ς τὴν κλησιὰ Μάδυτ. 2) Κοιμῶμαι τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἀποθνήσκω Κίμωλ. κ.ᾶ.: Ἡ καλογραῖὰ ἀποκοιμήθηκε Κίμωλ.

3) Μεταφ. σβήνω, παύω καίων Ἡπ.: Ἀποκοιμήθηκε τὸ καντήλι.

ἀποκοίμισμα τό, Ζάκ. Κρήτ. — ΓΔροσίν. Φωτερ. σκοτάδ. 53 ἀποκοίμισμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀπονκοίμισμα Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοιμίζω.

